

Marea mea carte despre școală

Povești pentru primii pași la școală

Izmindi Katalin

Aquila
Oradea, 2024

Dragii copii!	5
Vești despre școală	6
Pregătiri pentru școală	8
Sala de clasă I A	10
Festivitatea de începere a noului an școlar	12
Prima temă pentru acasă	14
Orarul	16
Școala veselă	18
Ora de scriere cu gărdulețe	20
Concursul de alergat	22
Vinerea aplauzelor	24
Clasa I A învață să citească!	26
Socotitul pe degețele	28
Nu e chiar atât de greu să fii elev de serviciu	30
Adu cu tine o legumă!	32
Cu jucăriile de pluș la școală	34
Fulgii de zăpadă	36
Îngerășii de Crăciun	38
Moș Crăciun la școală	40
Clasa I A la patinoar	42
Îngerășii de Crăciun ai clasei I A	44
Mediile semestriale	46
Carnavalul	48

Colecția de puncte roșii 50

Karate 52

Concursul de recitat poezii 54

Nora și literele amestecate 56

Clasa I A la piscină 58

Epidemie de gripă în clasa I A 60

Spectacolul trupei de dans 62

Doamna Silvia se îmbolnăvește 64

Clasa I A merge la teatru 66

Săptămâna „Școala altfel” 68

„Școala altfel” continuă 70

Vulpile de hârtie 72

Spectacol de Ziua Mamei la școală 74

Nora și cititul 76

Să numărăm până la 20! 78

„Ziua familiei” 80

Ziua porților deschise 82

Caietele pline 84

Concursul de atletism 86

Excursia cu clasa 88

Ultimele zile de școală 90

Mediile de sfârșit de an 92

Vacanța de vară 94

Vești despre școală

Era o după-amiază caldă de vară. Nora juca badminton în grădină cu tata.

— Abia aștept să se întoarcă mama de la școală! zise Nora oftând.

— Știu că ești curioasă, micuța mea. Și eu am emoții la fel de mari ca tine. Începerea școlii e un pas foarte important în viața fiecăruia, zise tata. Știi ceva? Hai să mergem în fața casei. De acolo o vom vedea mai repede pe mama când intră pe strada noastră!

— Ce idee bună! zise Nora bucuroasă. Și între timp am putea să îi culegem niște flori!

Nu a fost nevoie să aștepte prea mult în fața porții, că o și văzură pe mama. Nora alergă imediat înaintea ei cu un buchețel de pădăii în mână.

— Mamă! Mamă! Cum a fost la ședința cu părinții? Ce au spus doamnele învățătoare?

Mama își luă în brațe fetița cea plină de entuziasm, o sărută și îi răspunse zâmbind:

— Mica mea școlăriță, am aflat o mulțime de lucruri folositoare de la doamnele învățătoare și abia aștept să îți povestesc! Dar mai întâi să intrăm în casă, te rog! Îți promit că înăuntru îți spun tot!

În casă, Nora se instalează confortabil în fotoliul ei preferat și se uită cu ochi strălucitori la mama, care scoase câteva foi de hârtie din poșetă și începu să povestească:

— Doamnele Silvia și Greta vor fi învățătoarele tale. Ele ne-au notat tot ce veți avea nevoie pentru școală. Pe toate acestea le vom cumpăra împreună, bine? Veți avea nevoie de mai multe caiete: cu linii pentru scriere și cu pătrățele pentru matematică. Vom lua și ghiozdan, geantă pentru sport și penar. Mai trebuie să căutăm creioane colorate și unele grafice, radieră, liniar, creioane de ceară, acuarele, pensule, discuri și bețișoare colorate cu ajutorul cărora veți învăța să numărați.

Nora sorbea cuvintele mamei și se uita uneori spre tata, care o privea plin de mândrie.

— Dar manualele unde sunt? Și pe acelea le vom cumpăra împreună? întrebă Nora când mama termină ce avea de spus.

— Le veți primi în prima zi de școală de la doamnele învățătoare, îi răspunse mama.

În zilele următoare Nora se jucă de-a școala cu păpușile. Îi veniră în minte multe alte întrebări despre școală, iar mama și tata îi răspunseră la toate, așa că fetița se liniști.

Într-o dimineață de august, mama o trezi veselă pe Nora.

— Azi e ziua cea mare: mergem să luăm rechizitele, pentru că săptămâna viitoare începe școala!

Pe Nora o năpădiră emoțiile, care o însoțiră apoi pe tot parcursul zilei. Mai întâi merseră la o papetărie mare, unde mama îi întinse vânzătoarei lista cu caietele și celelalte rechizite necesare. Între timp, Nora se uita cu gura căscată la ghiozdane. Nici nu își imaginase că va trebui să aleagă între atât de multe modele diferite. Unul era mai frumos decât celălalt! Erau unele cu ponei, altele cu pisicuțe, cu soare și cu floricele.

— Pe acesta l-aș vrea! zise ea deodată, arătând spre un ghiozdan roz pe care era desenată o bufniță foarte simpatică. Mamă, se poate să fie acesta al meu?

Mama dădu din cap zâmbind. Și ei îi plăcea cel cu bufniță. Nora își alese apoi și un penar și o geantă pentru sport cu același model.

Doamna vânzătoare împachetă toate rechizitele în ghiozdanul cel nou.

— Nu-i așa că pot să-l duc eu singură? întrebă Nora, iar mama, drept răspuns, o ajută să-l ia în spate. Ce bine! Deja sunt o adevărată școlăriță! exclamă ea încântată și își duse mândră ghiozdanul în spate până acasă.

Pregătiri pentru școală

Sofia stătea singură în fața rafturilor cu haine din magazin, pentru că mama se dusesse să o caute pe vânzătoare, iar ea rămăsese în urmă. Fetița era vizibil plictisită și nu avea niciun chef să încerce haine pentru festivitatea de deschidere a anului școlar.

— Sofia, de ce stai așa acolo? Te rog să nu mai rămâi în urmă! se auzi deodată glasul mamei. Uite, aici sunt ciorapii lungi. Ție care îți plac?

Sofia nu spuse nimic, așa că mama desfăcu o pereche albi și îi întinse.

— Aceștia sunt tocmai mărimea ta. Îți plac?

Sofia ridică din umeri, iar mama puse ciorapii în coș. Știa că Sofia nu era entuziasmată și sperase ca ieșirea la cumpărături să o binedispună. Dar planul nu funcționase.

— Vei avea nevoie și de o fustiță nouă și de o bluziță albă. Ia uitate ce frumoase sunt acestea! Care îți place mai mult, Sofia?

Însă fetița tot nu îi răspunse, pentru că se adâncise din nou în gândurile ei. Ar fi vrut să mai poată merge la grădiniță și să se joace cu colegii ei de grupă, fiindcă îi cunoștea pe toți, și nu să meargă la școală într-un oraș necunoscut, cu niște copii necunoscuți.

— Pe care ai dori să o probezi? o întrebă mama zâmbind și îi arătă două fustițe, prefăcându-se că acestea îi vorbesc Sofiei. „Te rog să mă încerci pe mine!” spuse ea de parcă ar fi vorbit una dintre ele. „Ba nu, mai bine încercă-mă pe mine!” zise apoi în numele celeilalte fustițe.

Disputa hăinuțelor era foarte amuzantă, dar degeaba. Sofia nu râse.

— Nu vreau să probez nimic! Nu îmi plac fustele! Și nici ciorapii nu îmi plac! Și nici bluzele! Vreau să merg acasă!

Atât de tare strigă Sofia, încât mulți dintre clienții magazinului se întoarseră spre ele. Mama își îmbrățișă fetița.

— Știu, iubita mea, știu că ți-e greu! îi șopti ea cu blândețe, apoi puse repede una dintre fustițe și o bluziță albă în coș și porni împreună cu Sofia, care plângea în hohote, spre casa de marcat.

Se gândea să intre împreună cu fetița într-o cofetărie și, în timp ce își savurează fiecare înghețata preferată, să discute din nou temerile Sofiei în legătură cu școala.

— Imaginează-ți că eu a trebuit să încerc și pantofi! îi șopti Sofiei o fetiță în timp ce stăteau la rând la casă. Și mama nu m-a lăsat să-mi aleg pantofi cu toc... Eu sunt Nora. Pe tine cum te cheamă?

— Sofia, spuse în șoaptă fetița roșcată și pistruiată. Tu vrei să înceapă școala?

— O, da, abia aștept! îi răspunse Nora. Verișorul meu merge deja la școală și mi-a povestit multe. Le cunosc și pe învățătoare: doamnele Silvia și Greta.

Sofia căscă gura de uimire, apoi spuse pe un ton puțin mai vesel:

— Și învățătoarele mele se numesc tot Silvia și Greta!

— Ce bine! Înseamnă că vom fi în aceeași clasă! îi spuse Nora zâmbind.

Dar nu mai apucă să spună nimic, pentru că mama ei terminase de plătit și se pregăteau să plece.

Mama Sofiei plăti și ea repede hăinuțele cumpărate, se întoarse spre fetița ei și observă cu bucurie că nu mai plânge.

— Mamă, acasă voi putea proba hainele cele noi? întrebă deodată Sofia.

— Desigur, micuța mea! răspunse mama și îi dădu un pupic mare pe creștet, după care porniră în direcția cofetăriei.

Marcel văzu școala de departe. Era o clădire mare, cu multe ferestre. E drept că așteptase cu nerăbdare să devină școlar, însă acum parcă avu un moment de ezitare.

— S-a întâmplat ceva, Marcel? îl întrebă mama. Totul e în ordine?

Marcel dădu din cap și porniră mai departe. Azi avea loc deschiderea festivă a anului școlar, după care trebuia să rămână la școală. Alături de băiatul pășea și tata, care îi ducea ghiozdanul cel nou și frumos, cu minge de fotbal. Curând ajunseră la poarta școlii.

— Marcel, am ajuns. Acum trebuie să îți pui la gât cravata școlii, zise tata și scoase din ghiozdan o cravată vișinie.

Dar copilul nu voia, și începuse să facă mofturi încă de acasă.

— Nu vreau să o port cravata! spuse el, întorcându-le spatele părinților săi.

— Fiule, am discutat deja acasă. Aceasta este cravata școlii și cine dorește să fie școlar trebuie să o poarte. Iar tu parcă spuneai că vrei să fii școlar, nu? Uite, și ceilalți colegi au la fel – și nu doar băieții, ci și fetele.

Marcel știa că discutaseră subiectul acasă, dar atunci școala părea ceva foarte îndepărtat. Se uită la copiii care treceau pe lângă el și văzu că, într-adevăr, toți purtau cravată.

— Bine. O iau, zise el întorcându-se în cele din urmă spre tata. Dar imediat ce pot, o dau jos!

Întreaga familie păși apoi în curtea școlii, intrară în clădire și porniră în căutarea sălii de clasă. Băiatul se uita curios în jur, fără să fie atent pe unde merge, ținând-o strâns pe mama de mână. În cele din urmă găsiră sala clasei: I A.

Copilul dădu drumul mâinii mamei și păși curajos înăuntru. Mai întâi o observă pe una dintre învățătoare, doamna Silvia. Aceasta se și apropie imediat de el și îl întâmpină zâmbind:

— Bună, Marcel! Mă bucur că ai ajuns! Alege-ți un loc liber și ia loc! În curând începe deschiderea festivă a anului școlar și vom merge cu toții.

Doamna Silvia îl conduse pe Marcel la bănci, apoi se întoarse spre următorul școlar care intră în clasă. La început băiatul nu văzu niciun loc liber – în fiecare bancă erau câte doi copii. Într-una dintre bănci le observă pe colegile lui de la grădiniță, pe Bianca și pe Lorena, dar ele nici nu îl observară. În cele din urmă văzu o bancă liberă – ultima din rând. În banca din fața lui stătea o fetiță cu părul negru, care în clipa următoare se ridică și alergă spre fetița roșcată ce tocmai intrase și stătea lângă doamna învățătoare.

— Bună, Sofia! o salută Nora. Ți-ai mai amintești de mine? Ne-am întâlnit ieri la magazinul de haine. Ți-am ținut loc! Așa-i că stai lângă mine?

Nora o trase pe Sofia după ea, iar aceasta se bucură mult că Nora o recunoscuse – așa parcă nu se mai simțea atât de singură și părăsită.

— Copiii! spuse doamna Silvia. Unde mai este un loc liber? Alex ar dori să se așeze și el, zise doamna învățătoare și se uită atent în jur până când găsi un loc. Vino, Alex! Uite, lângă Marcel mai este un loc liber – aici vei sta tu.

Așteptă ca și Alex să ia loc și să se facă comod, apoi luă din nou cuvântul:

— Clasa I A! Acum ne vom alinia frumos și vom merge la deschiderea festivă a anului școlar. Fiecare să se așeze în rând alături de colegul său de bancă.

Doamna Silvia așteptă până când copiii se aliniază frumos, apoi o luă de mână pe fetița din primul rând și porniră spre curtea școlii, unde se desfășura festivitatea.